

Вацовъ, придруженъ отъ всички негови сподвижници на светото дѣло, членове на Царското Семейство, Ромънския тогава князь Король и многобройни високи сановници отъ двора и армията.

При входа на кжщата, Царьтъ бѣше посрѣщнатъ отъ българскитѣ дѣвойки. Съ вѣнци отъ благоухани цвѣтя младата, интелигентна българка Елена Георгиева Вацова привѣтствува Царя-Освободителя съ слѣдната рѣчь:

„Всемиловичий Господарю,

Голѣмо е Твоето благодарѣние къмъ насъ, Ти прѣдприе войната не само отъ любовь и състрадание къмъ насъ, но и удостои нашата земя съ Твоето Царско посѣщение, като подвѣргна себе си на всичкитѣ трудности на единъ походенъ животъ. Всемиловичий Господарю, нашата благодарностъ къмъ Тебе нѣма прѣдѣли, но извини, Велики Господарю, за нашата простота и неумѣние достойно да Те посрѣщнемъ за да изкажемъ дълбоката признателностъ.

Българитѣ на вѣки ще прославятъ Твоето велико име и името на Твоя Августейши домъ“.

Слѣдъ тая привѣтствена рѣчь, депутация плѣвенски граждани, начело съ Архимандрита Костантинъ, сегашния Митрополитъ Врачански, поднесоха Царю слѣдния адресъ:

„Велики Господарю,

Изминаха се страданията на българския народъ, тѣ отлетѣха безвъзвратно, само за това, че Ти Царю, положи своя мечъ въ вѣзнитѣ на сждбата. Ти, велики господарю, съ своя щитъ ни запази отъ варварството на невѣрнитѣ.